

de la vora'l nostre sentiment, els que escoltem ab fina atenció'ls batecs del cor del poble, sentim una remor entre les nostres dones, quelcom latent, una corrent misteriosa de simpatia que ho invadia tot. Les vérem en els actes literaris, en les societats y orfeons, prenen una part entusiasta en el Renaixement dels balls caràcterístics de la nostra terra, y cada dia ab goig més intens sentim com se'n apropaven, però may com en aquets dies que arreu hi plana'l noble y enllarat sentiment de germanor, d'unió y de forsa de tots eis catalans, per avensar junts en el cumpliment de la missió que la Província'n hagi encomanat en questa desgraciada Espanya.

La gran diada de la Solidaritat Catalana, el dia memorable del 20 de maig de 1906, que cal pensar en la manera de perpetuarlo com a record etern de una feina digna dels pobles il·lures, oferí un espectacle grandios y corepondor. Els homes al carrer, enllairant orgullosament les banderes que simbolicen les aspiracions de la nostra mare terra. Les dones, en els balcons empaillats amb banderes, domoses y escuts catalans, picaven de mans plenes de joya, d'alegria, respirant amplament y bategant son pitab fonda emoció; allargaven sos gentils brassos salutant entusiàsticament y tirant corones de lloret a les senyeres de la patria.

Era comovedor contemplar la joya que sentien les donzelles y les dames catalanes, aquelles balconades de bellissimes donzelletes elegantment endiumejades, aquelles rengleres de boniques, alegroves y modestes filles del poble, totes pican de mans joyosament quan oirivaren les banderes que elles havien cusit o brodat y eren enllairades per llurs pares, marits, fills, germans, estimats o amics.

Oh, que hermosa era aquella conjunció de sentiment entre totes les classes, edats y sexes! May s'havia manifestat d'una manera tan emocionant y tan grandiosa.

Aquells dies, les dones fan professió de fé pública y solemne dels seus sentiments patriòtichs. A l'arribada dels defensors de Catalunya, al acte del Homenatge, a la funció de gala del Principal, s'ha exterioritat d'una manera hermosa; era com una maravillosa cascata de joya, hermosura y joventut.

Fé algunes anys èrem els homes sols els que lluitavem per la noble causa de la personalitat de Catalunya; ara s'ha completat l'acció patriòtica; ja hi som tots, els homes y les dones; ja hi ha la família completa, el fonament, la base més ferma y segura per la regeneració d'un poble. Si! para y la mare ho senten, també ho sentirán els fills, ho sentira tot el poble, y tot el poble acobiat en un sol impuls, en una sola idea, és irresistible, s'imposa.

Les dones donaran un avens formidabile a la causa catalana.

P. P. y R.

Enrich Ibsen

Ibsen ha mort. Ha mort a Cristiania, a la edat de 78, després d'una vida de treballs y de lluites en pro dels seus ideals.

A Barcelona'l teatre d'Ibsen havia esdevingut en certa manera popular, gràcies als esforços dels seus admiradors, els quals formaven veritables estols de joventut ardent.

Tenim a Barcelona un nombros nucli d'enamorats del teatre, que segueixen aventurables afany el moviment escènic de tot el mon. Y aquell nucli, format tant per elements dels que omplen les butaques com per elements dels que s'empenyen y s'enconeixen en les altures del paradís, ha existit de molts anys a n'aquesta banda, ara més gròs, ara més petí, però sempre entusiasta, sempre animat per la fam de coses noves, sempre apassionat pels seus idolis.

L'Ibsen n'era un, d'idol. Y ja fa molts anys que té aquí la seva capella, car la nostra ciutat es una de les ciutats en que més s'ha representat y conegut y admirat. L'arragament admirat, poden dir, perque d'ensà que una colla d'intelectuals varen traduir-lo, duent-hiur en el geni noruec fins al punt de convertir-se en intèrprets sobre les taules, l'ibsenisme a casa nostra no ha minvat. Els escriptors que al començar-se a coneixer Ibsen, mostraven la seva admiració pel geni, imitant, s'han anat fent homes, y han agafat personalitat propia, separant-se del art del mestre, difícil d'implantar aquí d'una manera absoluta, a causa de rahons ètniques que no son era dels èds. Però, en canvi, Ibsen s'ha anat coneixent més cada dia y fins hem vist nàixer associacions populars d'amants del teatre que, sense dir-ho, s'han mostrat ibsenistes fins al molt dels ossos, com ho han demostrat ab la seva preferència per les obres del gran dramaturg noruec.

Les companyies estrangeres que de tant en tant ens visiten, han contribuit en gran manera a popularizar Ibsen entre nosaltres, però una de les entitats que més han treballat en aquest sentit, ha estat el «Teatre Intim». Abans de la fundació d'aquest, se havia representat, no obstant, en llengua catalana, «La casa de nines» y «Els punts de la societat».

Molts poden recordar les primeres representacions d'aquests drames, y tots ens recordem de la dels «Espectacles», ab la impressió contradictoria y els apassionaments que varen desvelar en els nostres intel·lectuals, armats els uns de la adoració pel dramaturg, al qual exalaven, y valentse els altres de les armes del ridicòl per resar prestigi a n'aquell teatre que's venia del Nort y els produïa com una mena de rodament de cap, degut als abismes que's semblava describir-hi.

Però, de mica en mica, les coses han anat posantse al seu lloc. Y deixant els uns de considerar a Ibsen com l'*idol* exemple a seguir, y començant els altres a perdre'l terror que's causava de primer enreu, la personalitat del dramaturg ha aparegut tal com es... com un geni... com el geni més potent del teatre mundial dels nostres dies, però també com el temperament més fonamental anàrquic que ha dedicat les seves energies al conreu de la escena.

Això darrer explica un fenomen qual proucs hem observat a Barcelona: bova a mida que l'admiració cega dels intel·lectuals

que varen descobrirlo, ha anat circumscriint-s'hi el aspecte literari de la dramaturgia ibseniana, l'autor de «Els punts de la societat» ha anat guanyant adeptes entre una altra mena d'elements que, veient només en ell al revolucionari, li han encès un culte fervent y l'han admirat d'una manera cega, sense restriccions ni dubtes.

Y hem vist teatres de les barriades populares, convertits momentàniament en temples, hon una gernació atesda per l'espiritu anàrquic que la minava per dintre, han anat a prosterar-se als peus del dramaturg que donava forma plàstica al seu ideal, encomanant a les taules vida corporis. Y l'estol de fanàtics ho crescut, engronixit per les classes populars que, fins no entenent al geni, se senten sotjogades per les seves produccions.

Per això és segur que un dels pobles hont haurà produït més emoció la mort de l'Ibsen, seu Barcelona, la ciutat del món hont totes les novel·litats literaries tenen el seu públic y ahont les lluites socials han pres una forma més violenta y una intensitat més aplacadora.

Aquestes lluites eren la base de la majoria de les produccions d'Ibsen.

Nat en 1882 a Skien (Noruega), de comerciants de fusta que hi tenien llur negocis, en els seus primers anys va demostrar predilecció per l'art de la pintura, però al arribar als quinze, veiésser obligat a guanyar-se les caixades, va posar-se d'apotecari a la intenció de seguir la carrera de farmacia. Mes endavant, l'any 1848, o sigui als vint d'edat, va escriure «Caterina», el seu primer drama. Y d'aquí va nàixer la seva vocació y la seva activitat batalladora.

En l'any 1851 va ser cridat a Bergen com a poeta dramàtic del teatre nacional, qual direcció va concedir-li al any següent una pensió per visitar les ciutats de Copenhague, Hamburg, Berlin y Dresden, sent a n'aquesta darrera ciutat hont va començar a operar en ell el camí que, de dramaturg a seqües, havia de convertir-lo en dramaturg revolucionari.

A la tornada d'aquest viatge, va ocupar el mateix càrrec que abans havia desemprimit, fins que l'any 1862 va obtenir en empunyades oposicions el de director del teatre de Cristiania, hont va publicar un periòdic en el que va començar a combatre la organització de la societat.

Les lluites que va sostenir en tal època de la seva vida, varen portar-lo a abandonar el país, sent estada primera a Roma y després a Alemanya, fixant la residència a Munich.

Abans de dedicar-se al correu del *drama social*, havia mostrat predilecció per les *històries*, en els quals usava la forma metròrica preferentment a la prosa, que va començar a usar en els drames de la nova longada, que va ser la que més el va fer conèixer per tot Europa. Entre els títuls que recordem hi ha «L'aliansa de la joventut», que va ser el seu primer drama social, «Els punts de la societat», estrenat en 1877, «Casa de nines» (1879), «Espectres» (1881), «Un enemic dels pobles» (1882), «L'ànec salvatge» (1884), «Romersholm» (1886), «La dona del mar» (1888), y després «Medea Gatlars», «El petit Egolfs», «Halvard Solmers, el constructor», «Branda», «Joan Gabriel Borkman», etc.

El caràcter de la majoria d'aquests drames, ningú'l defineix tan bé com el mateix autor, al declarar-se francament «anarquist revolucionari».

Malgrat això, no deixa de tenir fums admiradors entre les classes altes, com ho demostren en el seu teatre particular les produccions d'Ibsen.

A propòsit d'això, cal consignar que Inglaterra es un dels països del món hont el dramaturg noruec ha tingut més y més apassionats admiradors.

Enrich Ibsen

L'haver-se anunciat ans d'ahir a la Lliga la visita del Sr. Soriano y demés republicans de Valencia, feu que aquells salons se vegessin molt concorreguts de socis de distints de saludat als nostres germans de Valencia.

Els hostes s'anaven reunint al vestíbul de la Lliga, a mida que anaven arribant, pera esperar y conegut y admirat. L'arragament admirat, poden dir, perque d'ensà que una colla d'intelectuals varen traduir-lo, duent-hiur en el geni noruec fins al punt de convertir-se en intèrprets sobre les taules, l'ibsenisme a casa nostra no ha minvat.

Els escriptors que al començar-se a coneixer Ibsen, mostraven la seva admiració pel geni, imitant, s'han anat fent homes, y han agafat personalitat propia, separant-se del art del mestre, difícil d'implantar aquí d'una manera absoluta, a causa de rahons ètniques que no son era dels èds.

Però, en canvi, Ibsen s'ha anat coneixent més cada dia y fins hem vist nàixer associacions populars d'amants del teatre que, sense dir-ho, s'han mostrat ibsenistes fins al molt dels ossos, com ho han demostrat ab la seva preferència per les obres del gran dramaturg noruec.

Les companyies estrangeres que de tant en tant ens visiten, han contribuit en gran manera a popularizar Ibsen entre nosaltres, però una de les entitats que més han treballat en aquest sentit, ha estat el «Teatre Intim». Abans de la fundació d'aquest, se havia representat, no obstant, en llengua catalana, «La casa de nines» y «Els punts de la societat».

Molts poden recordar les primeres representacions d'aquests drames, y tots ens recordem de la dels «Espectacles», ab la impressió contradictoria y els apassionaments que varen desvelar en els nostres intel·lectuals, armats els uns de la adoració pel dramaturg, al qual exalaven, y valentse els altres de les armes del ridicòl per resar prestigi a n'aquell teatre que's venia del Nort y els produïa com una mena de rodament de cap, degut als abismes que's semblava describir-hi.

Però, de mica en mica, les coses han anat posantse al seu lloc. Y deixant els uns de considerar a Ibsen com l'*idol* exemple a seguir, y començant els altres a perdre'l terror que's causava de primer enreu, la personalitat del dramaturg ha aparegut tal com es... com un geni... com el geni més potent del teatre mundial dels nostres dies, però també com el temperament més fonamental anàrquic que ha dedicat les seves energies al conreu de la escena.

Això darrer explica un fenomen qual proucs hem observat a Barcelona: bova a mida que l'admiració cega dels intel·lectuals

que varen descobrirlo, ha anat circumscriint-s'hi el aspecte literari de la dramaturgia ibseniana, l'autor de «Els punts de la societat» ha anat guanyant adeptes entre una altra mena d'elements que, veient només en ell al revolucionari, li han encès un culte fervent y l'han admirat d'una manera cega, sense restriccions ni dubtes.

Y hem vist teatres de les barriades populares, convertits momentàniament en temples, hon una gernació atesda per l'espiritu anàrquic que la minava per dintre, han anat a prosterar-se als peus del dramaturg que donava forma plàstica al seu ideal, encomanant a les taules vida corporis.

Per acabar, us pregare, tant als valencians com als mallorquins que heu visitat aquesta terra, que són portadors de la bona nova als que diuen que aquí hi ha separacionisme. Si que n'hi ha; jo ho afirmo. Hi ha separacionisme entre la gent honrada que anhela la salvaguardia del país y entre la que s'han empenyat en pàrduel. Y us reteixo lo dit ahir: fem patria, fem Valencia, Mallorca y Catalunya que tots junts poguem per Espanya. (L'ovació que al final del parlament den Rusiñol sonà per tota la Lliga fou gran y interminable.)

En Martí

Encara ressonaven els aplaudiments ab que fou coronat el parlament del president, quan l'honorabil regidor de Palma de Mallorca va prendre la paraula.

Sí hem pregunteu lo que jo soch — diu — en matèries econòmiques, us respondre que, en abstracte, soch liurecambista.

Per això com els egolismes y les passions dels individus y de les colectivitats exigien una organització d'autoritat que's hi posi frè y previnguï o castigui els atropells a que donarien lloc, aixímateix les fronteres econòmiques fan indispenable una organització de defensa que garanteix la producció, base de l'indipendència política.

Esborrem les fronteres y jo seré liurecambista; però no era poc serho perque abans que home soch espanyol y abans que espanyol soch català. (Grans aplaudiments.)

Acaba donant l'enhorabona als regionalistes catalans per haver demonstrat d'una manera tan eloquient que saben seguir malgrat totes les oposicions, defensant llurs idees. Y saludà als valencians dient que sense Valencia'l moviment de Catalunya era estíril, ja que seria un carro ab una sola roda. (Entusiasmes aplaudiments.)

Acaba remarcant en nom dels seus companys els obsequis rebuts y exposant els desitjos de correspondre, però lo qual convé a operar en ell el camí que, de dramaturg a seqües, havia de convertir-lo en dramaturg revolucionari.

En l'any 1851 va ser cridat a Bergen com a poeta dramàtic del teatre nacional, qual direcció va concedir-li al any següent una pensió per visitar les ciutats de Copenhague, Hamburg, Berlin y Dresden, sent a n'aquesta darrera ciutat hont va començar a operar en ell el camí que, de dramaturg a seqües, havia de convertir-lo en dramaturg revolucionari.

A la tornada d'aquest viatge, va ocupar el mateix càrrec que abans havia desemprimit, fins que l'any 1862 va obtenir en empunyades oposicions el de director del teatre de Cristiania, hont va publicar un periòdic en el que va començar a combatre la organització de la societat.

Les lluites que va sostenir en tal època de la seva vida, varen portar-lo a abandonar el país, sent estada primera a Roma y després a Alemanya, fixant la residència a Munich.

Abans de dedicar-se al correu del *drama social*, havia mostrat predilecció per les *històries*, en els quals usava la forma metròrica preferentment a la prosa, que va començar a usar en els drames de la nova longada, que va ser la que més el va fer conèixer per tot Europa. Entre els títuls que recordem hi ha «L'aliansa de la joventut», que va ser el seu primer drama social, «Els punts de la societat», estrenat en 1877, «Casa de nines» (1879), «Espectres» (1881), «Un enemic dels pobles» (1882), «L'ànec salvatge» (1884), «Romersholm» (1886), «La dona del mar» (1888), y després «Medea Gatlars», «El petit Egolfs», «Halvard Solmers, el constructor», «Branda», «Joan Gabriel Borkman», etc.

Acaba remarcant en nom dels seus companys els obsequis rebuts y exposant els desitjos de correspondre, però lo qual convé a operar en ell el camí que, de dramaturg a seqües, havia de convertir-lo en dramaturg revolucionari.

Per això és segur que un dels pobles hont haurà produït més emoció la mort de l'Ibsen, seu Barcelona, la ciutat dels que recordem hi ha «L'aliansa de la joventut», que va ser el seu primer drama social, «Els punts de la societat», estrenat en 1877, «Casa de nines» (1879), «Espectres» (1881), «Un enemic dels pobles» (1882), «L'ànec salvatge» (1884), «Romersholm» (1886), «La dona del mar» (1888), y després «Medea Gatlars», «El petit Egolfs», «Halvard Solmers, el constructor», «Branda», «Joan Gabriel Borkman», etc.

Acaba remarcant en nom dels seus companys els obsequis rebuts y exposant els desitjos de correspondre, però lo qual convé a operar en ell el camí que, de dramaturg a seqües, havia de convertir-lo en dramaturg revolucionari.

Per això és segur que un dels pobles hont haurà produït més emoció la mort de l'Ibsen, seu Barcelona, la ciutat dels que recordem hi ha «L'aliansa de la joventut», que va ser el seu primer drama social, «Els punts de la societat», estrenat en 1877, «Casa de nines» (1879), «Espectres» (1881), «Un enemic dels pobles» (1882), «L'ànec salvatge» (1884), «Romersholm» (1886), «La dona del mar» (1888), y després «Medea Gatlars», «El petit Egolfs», «Halvard Solmers, el constructor», «Branda», «Joan Gabriel Borkman», etc.

Acaba remarcant en nom dels seus companys els obsequis rebuts y exposant els desitjos de correspondre, però lo qual convé a operar en ell el camí que, de dramaturg a seqües, havia de convertir-lo en dramaturg revolucionari.

Per això és segur que un dels pobles hont haurà produït més emoció la mort de l'Ibsen, seu Barcelona, la ciutat dels que recordem hi ha «L'aliansa de la joventut», que va ser el seu primer drama social, «Els punts de la societat», estrenat en 1877, «Casa de nines» (1879), «Espectres» (

ical, y després van anar al molí en comunitat y amb banderes,陪伴ys dels radicats d'aquell passant pel cafrer del Rech y assen d'Isidor II.

Els valencians manifestaven que s'entoraven molt entusiasmats pels espectacles aquells dies.

Al parar el vapor hi va haver grans plenums de mans y molts visques a Valentia y a Catalunya.

Una pensada

Hem rebut la següent carta:

Molt senyor meu: Temps enrera's perdió l'alzinar, al cim del nostre Tibidabo, el monument en projecte dedicat a la memòria del gran mossen Cinto; però sembla que aquesta idea s'ha deixat de banda, estimant l'empassament de dit monument en una de les places de la ciutat. Si es situaix, jo crec seria molt oportuni en l'establiment d'un altre monument que perpetués la gloriós feixa de Pesta del Homenatge, o Solidaritat, precisament al cim de la muntanya més barcelonina, y, per lo tant, més catalana (per esser Barcelona cap y casal de Catalunya), ab les declaracions fets pels enemis prohoms reunits el dimarts allí, en motiu del acte més trascendent que celebra aquí en els temps moderns.

Aquest és un moment històric molt recordable, y per això sembla mereix la pena de fixarshi, commemorant. — Un cançó de les riberes del Segre.

Lo de Palma

L'alcalde y el governador de Palma de Mallorca van telegrafia al alcalde y governador d'aquesta ciutat, negant què el seu senyor Marí portés la representació del nou Ajuntament, alegant ademés que la seva que dit senyor havia ostentat no sia cap significatiu.

Ahir varem rebre'l telegrama següent:

«Palma, 24, 6'20 tarda. Els que suacriuen, regidors del Ajuntament de Palma, agraireixen profundament les declaracions fets pel seu representant Lluís Martí y a la banera de Mallorca. —Tuset, Ramis, Rosello, Brador, Alemany, Pou, Barceló, Rabassa, Juan, Trian, Alorda, Serra, Garcia, Orell.»

La colònia mallorquina de Barcelona, bastant indignada pels telegrames del governador y alcalde de Palma de Mallorca de Barcelona, ha enviat el següent telegrama al periòdic *La Almudaina* d'aquella capital:

«Mallorquins residents Barcelona, amants i països, prescindeixen, en actes tan estius com Solidaritat Catalana, de l'adhesió del alcalde de Palma, qui ha demostrat representar els sentiments y aspiracions de Mallorca. —Ferrando. —Obrador. —Salvà. —Trian. —Garcia, etc.»

Segueixen les firmes.

Ahir visità als diputats, en son allotjament del Hotel Colón, el propietari de Riudoms don Antoni Manovens y Bardia, el qual presentat pel diputat senyor Coronel, va ensenyar als hostes de la ciutat les costes del cotó conreat en ses propietats de Riudoms.

El senyor Manovens va explicar als diputats forasters la idea que ell té de fundar una societat anònima per la explotació del cotó a Espanya, y presentà documents de la Granja Experimental y del Institut Agrícola Català de Sant Isidro, felicitant pels excelents resultats del seu treball.

Los diputats quedaren molt agratis de la tençió del senyor Manovens y li prometéen interessarse per la seva empresa.

El senyor Salmerón ha anunciat pera questa nit, a les nou, una visita al Ateneu Barcelonès en son nou local.

Acompanyarán al seny: Salmerón el senyor Azácar y demés representants en sorte que, invitats al Homenatge de la Solidaritat Catalana, se troben encara a Barcelona.

Recepció dels vascons

a la Lliga

Una sessió ben escalfada, magnífica exaltació de sentiments patriòtics va ser l'acte celebrat ahir vespre en obsequi als representants de la Basconia. El senyor Rufo cedi la Presidència al senyor Arana ademés de dits senyors, feran uns de la seua els senyors Marqués de Camps, Tabaré, Llorente, Orueta, Albiu, Larrea y Cambó.

Tots els discursos foren aplaudidissims per part de la gran gentada que omplia el local.

Després en un dels artístics salons de la Lliga se serví un explèndit lunch als invitats.

En la pròxima edició donarém compte d'el de tant important acte.

LA QÜESTIÓ ARANZELARIA

FOSSES selectes

d'economia política

La publicació del nou Aranzel de Duanes, donant lloc al desbordament de passions y de egoismes, ha sigut causa de que a diari la premsa vinguient reclamant dels problemes plantejats per a revisió aranzelaria.

Aquest motiu, tot llegint els diaris de Madrid, comprenem, si no són que a desde fa temps la coneixem, quina es una de les principals causes dels nosre vergonyós enderrocerament. En tots els països del món, quan se fa públic un Aranzel de Duanes, les persones coextors d'història y d'economia l'estudien afany, y el públic escolta y. Aquí a Espanya passa, per desgracia, al revés, y algunes diaris de Madrid, que en tenorla son els que van al devant de tots, posen càtedra de saburía econòmica. ¿Y quina càtedra, esments lectors? Com que en parlant de coses econòmiques lo que més els hi calia és un criteri, y en la bùfora de sos coneixements son incapços de trobar-se, han de cercarlo d'una manera extensa, y així és com arriben a la afirmació de que l'Aranzel es dolent perque no satisfaçcio als interessos de Catalunya y Viscaya, y dedueixen que dona satisfacció als interessos de Catalunya y Viscaya perque venen que a aquelles dues regions no's mou gran saragossa, no's troba contra l'Aranzel y no's diuen les besties que son pera els companyament indispensable de tota.

Y si queixos son els fonaments del original sistema d'economia política

que pera son els personal s'inventen els grans rotatius madrilenys quines no han de ser les seves conseqüències, y quins no han de ser els trossos seleccionats que de la seva literatura econòmica han de resumir.

Véguense algunes mostres d'aquesta literatura d'economia, filia de la Catedra que han posat els diaris de Madrid, de tots els que deu repartir-se mestre a *El Imparcial*, el diari del ministre de Foment.

Desde la publicació del Aranzel, aquest últim diari ve parlant de gran constància y prevent la paciència de llegir s'arriba a fer una culitia de renechs, blasfemias y heregies econòmiques que fa veritable fredat.

El sistema d'economia política d'*El Imparcial* té un merít que li reconeixen de bon grat, y és el de la antiguitat de son principi capital. Els autors moderns fan arrencar totes les manifestacions de la vida econòmica, del treball, y aboga, per altra banda, per que no coneixen altra economia popular que la sintetizada en les paraules *panem et circenses*, regalats al poble en les festes que organisen els grans patris.

Aquest és en essencial principi patrocinat per *El Imparcial* en el seu article *El Aranzel del hambre*, en el que fa per una banda referència a la fam que era's pateix a Andalusia per falta de treball, y aboga, per altra banda, per que s'obri per la indústria extrangera'l nostre mercat nacional, ab lo que sens dubte la fam creixerà perque'l treball minvarià. *El Imparcial* no demana de pà, però vol que no hi hagi drets aranzelaris, pera que tot sigui barato, sense tenir en compte què'l pà dels patris romans sortia de les riqueses que guanyaven en les guerres de conquesta y nosaltres d'aquel rengló d'ingressos fa temps que no'n sentímparlar; y com d'altres menes de fer diners, sense'l treball, no'n coneixem, quedem ab el dubte de quines deuen ser les ventages de poder comprar barato quan no hi hagi cabals ab que ferho.

A los poches dies d'haver descobert que'l nou Aranzel era l'Aranzel de la fam, *El Imparcial* va fer un altre descobriment econòmic ab el que n'hi ha pera deixar boca-badats a tots els que fins ara creyem en la eficacia dels principis proteccionistes. *El Imparcial* va trobar, en efecte, que això de la protecció devia haver anat molt malament pera les nostres indústries, perque repassant les cotisacions de borsa sols hi va veure uns pochs valors industrials que s'coincidissin ab prima. Pera això, sens dubte, y pera salvar a n'aquestes indústries un tronades que no cotisen a borsa sòls valors, deu voler el rotativ den Gasset que s'obri les fronteres y vinguin a feliç competència les indústries extrangeres.

Llegint un altre article de *El Imparcial*, comprenem la causa de la vida migrada de la nostra indústria. Aquest diari ho diu: «El proteccionisme aislado, incongruent, heterogèneo, dirigido per el azar que en Espanya rige, no pue de crear indústries sino para arrastrarlas a la carestia, al exceso de producción y à la inmovilización de los capitales. Y deixant cosa superior a nosaltres d'aprender la lección de la historia, y heterogeni, hem de confessar que l'affirmació de *El Imparcial* ha recifical un error en que fins avui ens trobavem. Nosaltres creyem que'l montar una indústria, comprar maquinaria, pagar jornals, adquirir primeres matèries, tornar a vendre, implicaba pera'l capital el summum de la moralidad. Crèymen en cambi que viure del cupo era'l colmo de la quietut y pensárem que viure de la nómica del Estat era la negació o la destrucció del capital. Tos això és, don'ths, ben al invrés de lo que era nostra pensa, y si la indústria inmovilisa, haurem de convener en que res deu movilizar tant com el cupo y el sou del Estat.

La economia política d'*El Imparcial* té un altre merít y és que mira bastant per casa. El gran rotativ consumeix molt paper y aquest article va car; res millor que declararlo primera materia pera que, segons la ley de bases, sols tingui dret a una protecció de 15 per 100, llògica que de bon grat seguiria'l sastre demandant què'l panyo fos considerar primera materia, però que no ha inspirat els treballs de la Junta d'Aranzels, a la que, per aquell motiu, acusa d'ignorant *El Imparcial*, sostinent que el paper no es ni pot ser manufac-

turen.

Les dossies selectes d'economia política ab que desde fa temps ve obsequiantos el diari del ministre de Foment, donant lloc al desbordament de passions y de egoismes, ha sigut causa de que a diari la premsa vinguient reclamant dels problemes plantejats per a revisió aranzelaria.

Aquest motiu, tot llegint els diaris de Madrid, comprenem, si no són que a desde fa temps la coneixem, quina es una de les principals causes dels nosre vergonyós enderrocerament. En tots

els països del món, quan se fa públic un Aranzel de Duanes, les persones coextors d'història y d'economia l'estudien afany, y el públic escolta y. Aquí a Espanya passa, per desgracia, al revés, y algunes diaris de Madrid, que en tenorla son els que van al devant de tots, posen càtedra de saburía econòmica. ¿Y quina càtedra, esments lectors? Com que en parlant de coses econòmiques lo que més els hi calia és un criteri, y en la bùfora de sos coneixements son incapços de trobar-

-se, han de cercarlo d'una manera extensa, y així és com arriben a la afirmació de que l'Aranzel es dolent perque no satisfaçcio als interessos de Catalunya y Viscaya, y dedueixen que dona satisfacció als interessos de Catalunya y Viscaya perque venen que a aquelles dues regions no's mou gran saragossa, no's troba contra l'Aranzel y no's diuen les besties que son pera els

companyament indispensable de tota.

Y si queixos son els fonaments del original sistema d'economia política

que pera son els personal s'inventen els grans rotatius madrilenys quines no han de ser les seves conseqüències, y quins no han de ser els trossos seleccionats que de la seva literatura econòmica han de resumir.

En qualsevol nació del món, quan se fa temps ve obsequiantos el diari del ministre de Foment, que inspirés un diari en el que's digueixen tan grans enormitats, tindria que dimir; no podria seguir sent ministre un sol moment; se'l consideraria com un perill pera la patria.

Aristides BARRET

materia rebuda de fora, quedant l'autament a profit de la nació transformadora, això és empobrir, fer miseria.

En qualsevol nació del món un ministre de Foment que inspirés un diari en el que's digueixen tan grans enormitats, tindria que dimir; no podria seguir sent ministre un sol moment; se'l consideraria com un perill pera la patria.

— Teules irrompibles. J. Esteve, Pl. Nova, 3.

Jutjat de guardia per avuy. — Matí: Hospital. — Tarde y nit: Liotja.

A la iglesia dels Josepets s'hi celebrarà el cinquantena de la mort dels sacerdots que s'alegaven pera assegurar el premi y de yà bona conducta moral; devant formular-se les sollicitacions per altres personnes que les hagin portat a cap els fets virtuosos, no pogueren aquestes solicitar els premis directament, ni per elles osos parents fins al segon grau.

Barcelona, 22 d'abril de 1908.

El president, Lluís Ferrer-Vidal y Soler. — El vocal-secretari, Ramón Albó y Martí.

— Teules irrompibles. J. Esteve, Pl. Nova, 3.

Jutjat de guardia per avuy. — Matí: Hospital. — Tarde y nit: Liotja.

A la iglesia dels Josepets s'hi celebrarà el cinquantena de la mort dels sacerdots que s'alegaven pera assegurar el premi y de yà bona conducta moral; devant formular-se les sollicitacions per altres personnes que les hagin portat a cap els fets virtuosos, no pogueren aquestes solicitar els premis directament, ni per elles osos parents fins al segon grau.

Barcelona, 22 d'abril de 1908.

El president, Lluís Ferrer-Vidal y Soler. — El vocal-secretari, Ramón Albó y Martí.

— Teules irrompibles. J. Esteve, Pl. Nova, 3.

Jutjat de guardia per avuy. — Matí: Hospital. — Tarde y nit: Liotja.

A la iglesia dels Josepets s'hi celebrarà el cinquantena de la mort dels sacerdots que s'alegaven pera assegurar el premi y de yà bona conducta moral; devant formular-se les sollicitacions per altres personnes que les hagin portat a cap els fets virtuosos, no pogueren aquestes solicitar els premis directamente, ni per elles osos parents fins al segon grau.

Barcelona, 22 d'abril de 1908.

El president, Lluís Ferrer-Vidal y Soler. — El vocal-secretari, Ramón Albó y Martí.

— Teules irrompibles. J. Esteve, Pl. Nova, 3.

Jutjat de guardia per avuy. — Matí: Hospital. — Tarde y nit: Liotja.

A la iglesia dels Josepets s'hi celebrarà el cinquantena de la mort dels sacerdots que s'alegaven pera assegurar el premi y de yà bona conducta moral; devant formular-se les sollicitacions per altres personnes que les hagin portat a cap els fets virtuosos, no pogueren aquestes solicitar els premis directamente, ni per elles osos parents fins al segon grau.

Barcelona, 22 d'abril de 1908.

El president, Lluís Ferrer-Vidal y Soler. — El vocal-secretari, Ramón Albó y Martí.

— Teules irrompibles. J. Esteve, Pl. Nova, 3.

Jutjat de guardia per avuy. — Matí: Hospital. — Tarde y nit: Liotja.

A la iglesia dels Josepets s'hi celebrarà el cinquantena de la mort dels sacerdots que s'alegaven pera assegurar el premi y de yà bona conducta moral; devant formular-se les sollicitacions per altres personnes que les hagin portat a cap els fets virtuosos, no pogueren aquestes solicitar els premis directamente, ni per elles osos parents fins al segon grau.

Barcelona, 22 d'abril de 1908.

El president, Lluís Ferrer-Vidal y Soler. — El vocal-secretari, Ramón Albó y Martí.

— Teules irrompibles. J. Esteve, Pl. Nova, 3.

Jutjat de guardia per avuy. — Matí: Hospital. — Tarde y nit: Liotja.

A la iglesia dels Josepets s'hi celebrarà el cinquantena de la mort dels sacerdots que s'alegaven pera assegurar el premi y de yà bona conducta moral; devant formular-se les sollicitacions per altres personnes que les hagin portat a cap els fets virtuosos, no pogueren aquestes solicitar els premis directamente, ni per elles osos parents fins al segon grau.

Barcelona, 22 d'abril de 1908.

El president, Lluís Ferrer-Vidal y Soler. — El vocal-secretari, Ramón Albó y Martí.

— Teules irrompibles. J. Esteve, Pl. Nova, 3.

Jutjat de guardia per avuy. — Matí: Hospital. — Tarde y nit: Liotja.

A la iglesia dels Josepets s'hi celebrarà el cinquantena de la mort dels sacerdots que s'alegaven pera assegurar el premi y de yà bona conducta moral; devant formular-se les sollicitacions per alt

